

Hið lága verð læknisins.

3 blöð qto. Reykjavík, 15. febrúar 1942.

Með fylgir lítill miði.

7. jan. ²⁶ útg. 30/12-21
 // 4793. : 417.70
 H. G. Gudm. Hauceson
 prófessor

[Faint, mostly illegible handwritten text in Icelandic, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

i haust. 30. des. 1925 (í málfr. bl. v. 1)
Lokunur tekur upp | J. P.

Hid laga vordlag Lahninn.

Nálof aldarmótunnar síðustu gáfu þeir Lahninn, Guðm. Þjornson, Guðmundur Magnússon og J. Snasson úr Lahnistofudilög rit sitt, er þeir nefndu „Gir“.

Var þetta rit hid besta og hallræðasta rit í fredi græn þessari og birtust þar m. annars margar græmar um Gann og Gindindi, eftir Guðmund Þjornson. Hinn Lahninn birtu þar of ágóða græmar um ýmislof og að heilsu vernd manna hefur. Því miður var þetta góða rit of nýjög svo þarflega eigi langlíft; þáð mun þafi þetta að stana út eftir 2-3 ár.

En svo var þáð nálof mitt, um fríðja tugi 20. Aldarinnar, að auglýsing notkunn birtist í Bláinn þlogunbláðid - minni mig - um þáð, að einhver Lahninn atkadi að halda þar áfram sem „Gir“ katti of fróða fólkid um sama efni of þáð þafi gjört áður. Eittívað minni mig, að Guðm. Hannesson þafi gjört hid fyrri þvi, að hann of o. t. v. fléiri Lahninn atkudu að vinna í þessa átt, of man egi þáð, að egi þafuadi þessu svo nýjög, að egi þvingdi til Lahninn (P. H.) of þalkaði þorinn svo vel fyrri hugmynd þann of sévstaklega þinn óeigingjarna tilgang þann í þessu efni, en egi varð fyrri sárum vandríðum, en hann þjádi mér þá þvíndi, en egi sétt átti um í að þefa, að bláinn of þinn ritin þafjuót ekki til þess að birta neitt um þvi lífs mátt, of þefa of spundi þann, huda bláð þrafudast við þessu, við hvada bláð eða þinn rit hann þafi þafid fram í þetta, nefndi þann „Rögrétta“, of sagdi að hann þafi engum samningum við í þessu efni við þorðein Giltasum ritstjóra.

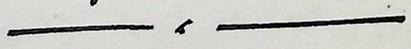
Egi varð óldungis þessa, of spundi Lahninn í þessa leid:

„Egi þafí a“ notkunn samningum um stíka hluti? Verda ritstjórarnir ekki þefni að þá svo um rit til birtingar í bláinn sínum?“

„Svo mátti þáð virðast“, sagdi Lahninn, „en egi þafi þafid um þetta við þorðein of þáð gætti ekki saman með okkur. Þáð of þýðingar þann fyrri mig að egi þefnar við þann um þetta.“

Hú varð egi eðdi þuggum of hídur, hark í símann aftur til þess að stanna of þorðein Giltasum fyrri þetta. Annars gaf egi eigi innþakad mér, hv eigi þáð setti, að eigi gæti, gengid saman“ mit þeim. Hú hvad þurfti að senu? Sammost var þurfaulof, að þorðein vildi eigi þiggja góðan ritgjörðin í bláð sitt of sévstaklega um svo um vandryllof mátt efni.

Var minnið svo eða þakmarkað? Eðdi: Hlatu ritgjörðirnar ekki verið minni fjörlíkt efni? Hver
 þá er verið minni einhverri á vörðinni lengd eða þakmarkaðar? Eg stíldi þetta ekki! —
 „En þá er átt, þorsteinn Þráttar, að þér hafið eigi viljað birta grein ar efni þínu. Hann er svo latur,
 minn heilbrigðismál á bláð yðar, hvar þetta?“
 „Það er ekki átt að ég hafi ekki viljað það, en oft þú komst saman minn fjörlíkt.“
 „Hvada lígja? Setti hann yðar nokkura óadgangilega kosti, sem þú eigi gætur gengid að?“
 „Ó, j. Það heill ég min að hann hafi gjörð þuad ritlaunin á bláð.“
 „Ritlaunin!? Hvar þetta hann ritlaunin?“
 „Já, það gædi hann yðar svo hátt, að ég sé minn ekki þetta að ganga að þínu.“
 „Hverning vilji þú. Hann er svo háttu sá ritlaunin?“
 „Fyrir áura fyrir orðid! En það er þetta en nokkura bláðarritgjörðir gætu þú að, og
 hvar ritlaunin er s. d. Þú minn gædi. Eg sé minn ekki þetta að gætu þú minn rit-
 launin hvar þá minn. Og vand að þessa bláðarritgjörðir, þetta ég viti, að það sem hann
 vill birta, sé birtu gott yðar.“
 „Fyrir áura fyrir orðid! — Já, ég gætu ekki þetta minn þá að ganga, þetta þá er lígt eða
 ólígt; ég stíldi þetta ekki, en svo minn heill ég stíldi að minn ritlaunin orðid, að stíla yðar óheppi-
 lofð verið á ritgjörð, sem hann á þessara minn að birta en ég að stíla sáðu birtu þess. Þá er minn
 ritgjörðin minni fjalla minn efni á hann eigin stíla þess.“

En svo fóru minn ritgjörðirnar að birtast í Högnumbláðinu. Vand ég þessu þessu minn 7,
 og þessu sáðu svo: Högnumbláðid hefi þá gætu gengid að Högnum bláðinu. Hann er svo eða
 verið minn gætu að ég, eða þá að viti, hvada lígja þá hafi verið samid minn.
 Engar nýðar hafið ég þá minn þetta, en minn þar svo vid, að löngu sáðu minn. Hann er svo minn
 Hann er svo minn minn sáðu stíla á sig og þá Högnumbláðinu, þetta hann viti þessu á þessu
 þessu minn og þessu þá viti þessu stíla vid hann minn þessu þessu vid þessu orðid:
 Högnumbláðid hefi þá minn þetta. En nokkura sáðu minn gjaldkeri Högnumbláðinu þessu
 minn á þessu minn og sáðu þá þá vid hann — Jon Þessu minn minn minn þetta — Högnumbláðid
 einhver ritlaun, sem hann var að þessa minn minn minn, þessu minn. Hann er svo?
 „Já, — Það voru ritlaunin hann fyrir ritgjörðin, sem birtast efni hann í Högnumbláðinu. En
 nokkura vid það að athuga?“

"Nei, nei! - Það vortu annars ágætir greinar, sem máguumstykki við þóttu. Þú ert þú
frá loknum dýfnum. - En, þótt þú annars h'á ritlaun?"

"Það veit ég ekki; ég veit aldrei um þau, en þau eru við sömu leyf."

Svo var talid búið, en ég fór að athuga ávísunina.

Hún var gefin út 30. des. 1925, númerið í henni var 4793. og upphæðin var
kr. 417,70, en ég greiddi Eudmundi Haukssyni lathúsi 7. janúar 1926.

Sé þessum kr. 417,70 stíft í 3 stöð, þ. e. gerð hún fyrir þau sumstífrá hvent, að rit-
gjáðarinnar, sem "músann" ritlaun til höfundarinnar, hóma 139 2/3 orða í hlutf.

Hortu hafi hafi veid haldur 1/3 hlutfi orða (!) veit ég ekki; hilt veit ég, að Eudm. Hauks-
son er náðkomur - ég veit ekki smásmuglaga - í vísitíðnum sem áður: Hann kom að þelja
a. m. H. 30 dropa í glasi, á þess að það mundi einum dropa, jafnvel 1/3 dropa, mér. En
minna. —

Það vildi til, að ég átti bláðnegil þann en ég veit vísitíð þessi á mér til
minnis og þann þann mér eftir 16 ár meðal annars snepla en ég handþjálfaði í þau-
barkannum meðan ég var þar. Snepill þessi er stórt stór, 9 1/2 x 6 1/4 c. m. í stöð eða einu
og smámynd úr minnstu vélum en ég þekki, en alla stöku snepla og stórt hafi ég
gæmt vel og gæmi þann frá 1912 til 1928 og á tímabili, þó en ég var gjaldkeri bankans.
Hefir þetta oft komið sér vel og einnig mér, en ég vildi þessu einu kemilaga sögu
uppi fyrir mér, en ég sé bláðnegilinn, þó hún sýni, hvern ósýningu meðan Eudm.
Hauksson er, aðalmyndur og hanskurlegur, að taka ekki mér en þannu fyrir
hvent að sem þann störfur. Hann veit, að þann er opinber störfsmáður og vinnur
allt í þessu almenningi, eða hvi átti hann að stjórna miðid upp í það? Hann, sem hafi
þessu stöðum sín og stíthvöld mér, sem þann þann að "þessu um" við námsgam.

Það var komið að sögu, að loknum afri í vinnu sinni. Þetta er eigi nam borgun,
að einu þannu fyrir orðid! En svo var gaman að má' í ritgjáðing og eigi, hvent
þann hafi talid orðin all, sleppi öllum hösknum og þessu þessu eða þessid að einu
brot úr eyri fyrir hvent þessu. En svo er ekki að vita, nema miðnum hafi það
s. d. 2 1/4, 2 1/3 og 2 1/3 eyri fyrir orðid, til þess að verða einu bítlogi við þessa en við
þessu einu þessu. Hver veit?

Reykjavík, 15. febr. 1942
Jónatán